

БЕОГРАДСКЕ ОПШТИНСКЕ НОВИНЕ

ИЗДАШКИ НЕДЕЉНО ЈЕДАНЦУТ НА ТАБАКУ

Цена за Србију:

НА ГОДИНУ	6 ДИВ.
ЗА ПОЛА ГОДИНЕ	3 ДИВ.
ЗА СТРАНЕ ЗЕМЉЕ НА ГОДИНУ	9 ДИВ.

УРЕДНИШТВО и АДМИНИСТРАЦИЈА

ЈЕ У ЗДАЊУ

ОПШТИНСКОГ СУДА

Цена је огласима 6 див. пара од врсте Претилату ваља слати унутрњом на општински суд а све кореспонденције на уредника

РУКОПИСИ НЕ ЗРАЂАЈУ СЕ.

Наплаћена писма не примају се.

ГРАЂАНСТВУ ВАРОШИ БЕОГРАДА.

I

На збору грађана ове општине и вароши, објављеноме 16-ог, а држаноме у недељу 29-ог ов мес. ради избора два члана општинскога суда и 5 кметовских помоћника — дошло је и гласало свега 740, а по азбучним списковима имали су право гласа 3032 бирача. Савршену већину, коју је претстављао број 371, није добио ни један од истакнутих кандидата, по највише гласова добили су:

ЗА ЧЛАНОВЕ СУДА:

Мијаило Кр. Певровић, Јанаћко М. Јанковић, Милан Банковић, и Коста Томић.

ЗА КМЕТОВСКЕ ПОМОЋНИКЕ:

Петар Х. Јањић, Тома А. Поповић, Коста Чупић, Јевта Неимаровић, Јован Антонијевић, Танасије Наумовић, Младен Тодоровић, Ђока Х. Живковић, Мијаило Ерковић, и Тодор Чупић.

Према томе, бирачки је одбор одмах на самоме збору решио: да се 5. фебруара т. год. у дворани општинске куће држи:

ДРУГИ ОПШТИНСКИ ЗБОР

и на њему (по 4-ом ставу 10-те тачке члана 21-ог општин. закона) изврши ужи избор:

а). ДВА ЧЛАНА СУДА

између: г. г. Мијаило Кр. Петровића, Јанаћка М. Јанковића, Милана Банковића и Косте Томића: и

б). ПЕТ КМЕТОВСКИХ ПОМОЋНИКА

између: г. г. Петра Х. Јањића, Томе А. Поповића, Косте Чупића, Јевте Неимаровића, Јована Антонијевића, Танасија Наумовића, Младена Тодоровића, Ђоке Х. Живковића, Мијаила Ерковића и Тодора Чупића.

О овоме се грађанству извештава ради знања и управљања.

Београд 29 Јануара 1889 год.

Деловођ

СПАСО ХАЦИ-РИСТИЋ с. р.

Председник збора и бирачког одбора

ЖИВКО КАРАБИБЕРОВИЋ. с. р.

Чланови бирачког одбора:

Петар Д. Видановић с. р., М. Велизарић с. р., Лука Ђеловић с. р., Стев. Ивковић с. р.,

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

II.

На збору грађана ове општине и вароши објављеноме 16. а држаноме на Три Јерарха 30. овог мес., ради избора 14 нових општинских одборника и 3 заменика — дошло је и гласало свега 557, а по азбучним списковима имали су право гласа 3038 бирача.

Према овоме савршена је већина гласова у броју 279 : али, како толико гласова није добио ни један од истакнутих грађана за одборнике и заменике, то се има извршити ужи избор између оних који су на овоме збору добили по највише гласова.

С тога, а сходно четвртоме ставу 3-ће тачке 21-ог члана општ. закона, бирачки је одбор решио: да се у **уторак 7. Фебруара** тек. год. држи у општинској дворани.

ДРУГИ ОПШТИНСКИ ЗБОР

ради ужег избора **14. одборника** између :

Николе Милишића бакалина, Јована Ж. Бурића бакалина, Др. Марка Леко држав. хемичара, Милоша Обркнежевића ковача, Светозара Зорића инжењера, Алексе Кнежевића инжењера, Илије Цветановића сапунџије, Милоша Дамњановића инжењера, Милована Маринковића професора, Др. Боке Димитријевића, лекара, Димитрија Ђирковића трговца, Милана Миловановића правобраниоца, Николе Х. Поповића пензион., Н. Кики бак., и Косте Алковића проф. вел. школе. Милије Јаковљевића магације, Косте Павловића пен. Стевана Ивковића трговца, Јована Крсмановића трговца, Алимпија Богића пензионара, Косте Шуменковића кафеџије, Спасоја Стевановића трговца, Димитрија Стојановића директора жељезнице. Ристе Миленковића трговца, Јована Ристића барутџије, Проте Живојина Јовичића професора, Марка Денића абације Николе Бошковића абације и Станка Дугалића обућара.

3. заменика између :

Видоја Виторовића кројача, Борђа Пнколића трговца, Живана Бугарчића кафеџије, и Михајла Јовичића трговца, Борђа В. Вељковић земљоделца и Стевана Карапешчића трговца.

Ово се јавља грађанству да би се могло управљати.

Београд 30. Јануара 1889 год.

Деловођ

СПАСО Х РИСТИЋ с. р.

Председник збора и бирачког одбора

ЖИВКО КАРАБИБЕРОВИЋ с. р.

ЧЛАНОВИ БИРАЧКОГ ОДБОРА :

Марко Велизарић с. р., **Тодор Ј. Мијајловић** с. р., **М. Срећковић** с. р., **Ант. Р. Ђорђевић** с. р.,

Предају се јавности горње две објаве бирачких одбора држаних зборовом за избор : чланова суда, км. помоћника. одборника и заменика. и у исто време позива грађанство на поново одређене зборове, да би се према горњим објавама могао извршити ужи избор.

Из седнице суда општине вар. Београда 31. Јануара 1889 год. Абр. 50.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

ВАНРЕДНИ САСТАНАК

одбора општине београдске

(по стенографским белешкама)

држан 19 Јануара 1889 год. у Београду

почетак у 5 и по часова по подне

Присутствовали: Председник општине г. Ж. Карабибировић, члан Суда г. Јанаћ М. Јанковић, чланови одбора г. г. М. Ј. Марковић, Мил. С. Мостић, Ђ. С. Новаковић, Н. П. Михајловић, М. Велизарић, М. Д. Јанковић, М. Степановић, К. Петровић, М. Јосимовић, Гргур Миленовић, К. Д. Главинић, М. Кр. Борђевић, К. Црногорац, Дим. Наумовић, П. Д. Видаковић, Ст. Петровић, Рад Драгојевић, Т. Ђ. Наумовић, Св. Боторић, М. Ж. Маринковић, Др. М. Т. Леко. Гл. Јосифовић и Јов. Илијћ.

Садржај одборске радње:

1.) Предлог за ревизију избора прегледача војних набавака; 2.) Интервелазија о прегледу старих општ. рачуна; 3.) Избор комисије за преглед пројекта буџета за 1889 год. 4.) Решење да се уступи држави општ. земљиште за опсерваторију, ако држава уступи општини „Пашин чајир“.

Председник. Молим вас, господо, састанак је отворен. Извол'те чути протокол последњег састанка нашег. (Секретар прочита.)

Председник. Има ли, господо, ко шта да примети на овај протокол?

Дим. Наумовић. Молим вас, да чујем још један пут, који су од казација изабрани за комисаре. (Секретар прочита.)

Д. Наумовић. Ту има људи, који нису мајстори и који немају ни гроша капитала.

П. Видаковић. Има и страних поданика, а има их, који су и под стечајем.

Св. Боторић. Ми смо изабрали пре неколико седница извесна лица за те комисије. Но г. министар војни тражио је још неколико лица. Суд је поднео ову кандидацију, и ми смо је уважили. Јесу ли они мајстори или нису — не знам.

П. Видаковић. Значи да Суд није знао кога кандидује.

Председник. Ја те људе не познајем. За те комисије узети се они људи који се у наше књиге уводе као чланови тога еснафа.

М. Мостић. Не треба више о томе да говоримо, него да признамо да је учињена погрешка па да бирамо друге. Јер н. пр. што г. Видаковић каже да ту има и страних поданика, а то не може бити; за тим има их и таквих, који су под стечајем — ти ће људи ићи само да примају дијурну, па ће примати за добро и оно, што не ваља.

Председник. Можемо најзад изменити у колико је нужно и ову листу, ако има у њој нестручних лица и под стечајем.

П. Видаковић. Ја мислим, да би требало да донесемо закључак: да на идућој седници то решимо, а да на овој седници не решавамо. Не вреди сада дангубити око избора, него ћемо други пут пре почетка одборске седнице конферисати о томе и утврдити кандидацију, пак пред одбор изнети готову листу лица, која се морају одликовати карактером и способношћу. (Врло добро.)

Св. Боторић. Ми смо пре неколико месеци молили Суд, да замоли главну контролу, да нам врати рачуне, које је рачуновођа наш послао њој, а без прегледа одборског, те да

видимо шта је и на шта утрошено. До данас ми о тој ствари нисмо добили никаква извештаја, ми не знамо, да ли је по тој ствари што рађено.

Председник. Данас нисам спреман да вам одговорим на то питање; даћу вам одговора идуће седнице, а надам се, да ће се дотле та ствар свршити.

Св. Боторић. Данас је на дневном реду буџет и ми о њему не можемо да говоримо, док не видимо шта је и колико за шта потрошено. Оћемо прво то да видимо.

Председник. Као што сам рекао одговорићу вам на питање идуће седнице, јер та ствар нема никакве везе са буџетом, који је данас на дневном реду, и ја желим да се један пут прегледају ти рачуни.

М. Маринковић. Ово што г. Боторић тражи свакако је главнији посао. Ти се рачуни траже још од пре шест месеци а извештаја нема; ваљда ће нам се дати кад ислужимо?

П. Видаковић. Ја мислим, ако је данас поднет буџет, то још није свршено, Г. председник казао је, да ће на идућој седници одговорити и онда можемо изабрати комисију за то, која ће упоредо са буџетском комисијом радити и на прегледу рачуна општинских.

М. Маринковић. Господин оће да му се каже шта је, јер се та ствар повлачи већ 10 месеци.

Председник. Тиме што ће се недељу дана пре или после добити ти рачуни и на поновни преглед по вашој жељи изнети, не губи се ништа. Ја вас дакле молим само, данас да се не задржавамо на томе, а идуће седнице даћу одговор на питање, после чега моћи ћете даље поступити.

На дневном реду имамо пројект буџета за ову 1889 рач. годину.

Без сумње и ви ћете се сложити с мишљењем да по обичају поверите пројект буџета, што га Суд подноси и предлаже, на оцену нарочитој комисији. Овде пак могу рећи да целокупан буџет прихода за ову годину износи 778.589-35 дин. а расхода је мање за 25 554-51 — колико долази на непредвиђене трошкове.

М. Степановић. Ја мислим да би требало, да се прво буџет прочита па онда да одредимо комисију.

М. Мостић. Кад ми дајемо једној комисији да то уради и кад ће после њен рад изаћи пред нас, онда ја не знам за што сад да га читамо?

К. Главинић. Ако би дали реч, да нећемо водити сад дебату, не би било рђаво да се сад прочита, — али ако се отвори дебата нећемо ништа свршити.

Св. Боторић. Оће ли се буџет штампати, па, док комисија ради на њему, да и одборници имају кад да га проуче?

М. Мостић. Е то разумем. То већ може да буде.

М. Степановаћ. То наступа по што комисија прегледа.

Председник. У пројект буџета, који вам се подноси, остављено је једно место за две позиције, које Суд није сам унео, него вама на оцену оставио. Једно је: одлука одбора из претпрошле године да се друштву. Св. Саве сваке године даје помоћ у 1000 дин. и тога ради у буџет увек уноси. Одлуку је г. министар финансија одобрио. Ја сам у одбору био противан таквом тестаменталном решењу, но одбор је ипак тај предлог усвојио. Оће ли се та помоћ и у будуће издавати редовно, то ви сад изволите решити. Друга је рубрика односно сина једног нашег грађанина, који је свршио Велику Школу и који се тражи за општинског питомца да иде на страну да сврши лекарске науке. Ви сте раније решили, да приликом грађења буџета узмете у оцену и решење ту молбу. С тога вас молим да данас решите, хоћемо ли унети то у пројект или не? како би га штампали потпуно.

М. Мостић. Пројект буџета то је ствар општинскога Суда и по томе одбор не може да решава шта ћете у пројект унети, већ да цени оно што ћете унети.

Председник. Приме ли се предлог г. Боторића да се пројект буџета оштампа? (прима се).

К. Црногорац. Ја мислим да би то била рђава практика, да се тако газе решење једнога одбора. Правилније би мислим, било, да је г. председник ту партију унео у буџет, па после одбор, ако је не усвоји, да се може избрисати. Велим било би неправилно, да се поништава решење једнога одбора на овај начин. Ја протестујем против тога и кажем, да би то била рђава практика.

М. Мостић. Прављење буџета општинског, као што сам рекао, није наша ствар. То је ствар председника и суда општинског, и они га могу направити, како знају. Наше је да после видимо, шта ћемо, примити, шта додати, а шта опет избрисати. Ми да решавамо како да се прави предлог буџета, не можемо.

К. Црногорац. Све што је један одбор решно, то мора да уђе у пројект, а ако одбор нађе да то не треба, онда он може избрисати; али да сам суд брише то не би било коректно.

Председник. Молим вас кандидујте лица за ту комисију. Ја ћу комисији поднети пројект овакав, без тих позиција; а што г. Црногорац мисли, да би се тиме погрешно поступило, не налазим, по што суд не претђуткује већ изрично износи на оцену постојећу одлуку, која не може ни имати ту силу да веже и данашњи, и сваки познији одбор.

Св. Боторић. Ево ја сам спремно ову кандидацију: П. Видаковића, М. Марковића, Боку Новаковића, Марка Велизарића, Марка Леко и Јан. Бајлони. (Чује се: то је много). Ја мислим, да је буџет важна ствар и да у ову комисију треба да уђе што више људи.

М. Мостић. Ја имам ову кандидацију:

Св. Милојевић као стручњак у склапању рачуна; од правника г. Ђ. Новаковић; од професора М. Велизарић; од инжењера г. Гр. Миленковић и нека буду још и два трговца.

Више изабрали: П. Видаковић Ђ. Новаковић, Св. Милојевић, М. Банковић, М. Велизарић, Гр. Миленковић, и М. Маринковић.

Председник. Сад је на дневном реду извештај комисије, које је имала задатак да избере земљиште за опсерваторију.

К. Црногорац. Ја молим госпoду, што су ушла у комисију да похитају с радом, јер, чини ми се, кад дође дан избора нових одборника, онда мандат наш престаје, а ми што смо овде толико фунгирали, држим, да треба да дамо свој глас и за буџет. Ја бих молио госпoду, да похитају са прегледом пројекта буџетског, те да и ми дамо своју реч.

М. Мостић. Не само с тога разлога него још и с тога што је буџет веома хитна ствар и за саму општину. (Тако је).

Председник. Молим вас чујте извештај комисије.

Секретар прочита извештај који гласи:

Председнику општине вароши Београда

Потписани састали су се на позив г. председника од 16 Новембра т. г. да размотре и прегледе земљиште, које треба уступити држави за астрономску и метеоролошку опсерваторију.

Г. проф. Милан Недељковић образложио је комисији, ваково је земљиште потребно, да би се на њему могла подићи опсерваторија астрономска и метеоролошка. Према овим разлозима, земљиште потребно за опсерваторију, која би све астрономске и метеоролошке радове вршила, требало би да има са свију страна отворен хоризонт, да је

узвишено, а према природи земљишта и његове околине да износи више хектара.

Опсерваторија пак, коју министарство просвете и црквених послова оће да подигне, бавиће се свима метеоролошким радовима као и посматрањем земног магнетизма, а од астрономских имаће за задатак оне радове, који се тичу примењене Астрономије, — пошто се астрофизичким питањима она не може бавити за дуго, јер нема изгледа да ће моћи располагати нужним инструменталним средствима. Са ових разлога г. Недељковић тражио је земљиште од комисије, које би најбоље, бар ове скромније, захтеве једне опсерваторије могло задовољити — које би било што узвишеније и отвореније, а нарочито у правцу Север и Југ, или бар у правцу југа; које би било таково, да у правцу Север-Југ мери бар 160—200 метара, које би било у близини вароши да не би издржавање опсерваторије коштало много, а тиме штетило комплетирању њеном, а и за то што доцније, када се узмогну астрофизички и други астрономски радови вршити, мораће се створити специјална опсерваторија у повољнијим приликама. —

Земљиште које одговара за астрономску и метеоролошку опсерваторију по мишљењу г. проф. Недељковића постоји на западном Врачару.

По парцеларном плану западног Врачара земљиште са означеном дужином у правцу Северо-Југ, и површином коју г. Недељковић тражи, не може се у једној парцели добити осим ако се две парцеле не споје у једну; а то спајање најбоље је постигнуто са последњим двама парцелама од крагујевачког друма број 2 и 3. (плавом бојом обележено), које је земљиште г. Недељковић и тражио за опсерваторију. —

Г. Недељковић изјавио је и то: да ће се према пројекту подизања опсерваторије подићи и парк на њеном земљишту и да ће приступ извесних дана бити слободан одраслој публици по примеру осталих опсерваторија. —

Према горњим разлозима потписани сложили се, да се уступи држави парцела број 2 и 3 за астрономску и метеоролошку опсерваторију с тим: да држава на истом земљишту подигне све потребне зграде за радове напред обележене, и кад јој буде било могуће и друге зграде, које стоје у вези са радовима астрономске и метеоролошке опсерваторије, као и зграде за хидролошки биро и геодетски институт, и друго да приступ у опсерваторију и парк буде дозвољен, као што је то и у другим опсерваторијама, у обичају.

Оба две парцеле заједно са просечном улицом међу њима, која се затвара имају 1.330 хектара.

29. Новембра 1888.

Београд

Чланови комисије:

Јаков Бајлони с. р.

Милорад Д. Јанковић с. р.

Милутин Ј. Марковић с. р.

Ј. Смедеревац с. р.

М. Мостић. Да им дамо као што је комисија предложила колико им је потребно, или никакo.

М. Велизарић. Да ли ми имамо право, да им тако уступимо то земљиште?

Председник. Да им са свим уступимо, не можемо; али ја мислим да им дамо у службеност за извесан број година.

К. Главинић. А како је онда дато министарству народне привреде за рударски лабораторијум?

Председник. То је дато у трамцу за друго земљиште, а што је дато више, него што је добијено, то је дато на службу за извесно време.

М. Мостић. Ми треба са своје стране да дамо, а нека се збор сазове да одобри наше решење.

Председник. Ја мислим да донесемо овакав закључак: општински одбор уступа то земљиште држави, али по што по закону не сме без збора да отуђи ништа, то одбор тражи у замену од државе друго које земљиште.

М. Мостић. Не може да буде ни трампе без збора.

П. Видаковић. Ја делим мишљење г. председника, да се пре свега покуша са трампом, па ако се не може онда да се сазове збор.

К. Црногорац. Ја сам разумео г. Мостића овако: науци ваља дати, и тај збор, који дође неће бити против науке. Ја гласам да се да.

Председник. Ми не можемо дати у својину. Решите то ви и једногласно, ја то не смем учинити.

М. Степановић. Ја мислим, да овде нема ни једнога, који би био против науке. Али ја сам апсолутно противан да им сами уступимо то земљиште, кад нам закон не да. Ми се морамо кретати у границама закона. Ја сам за то, да ми са своје стране одобрим, али да се збор сазове, да он одобри наше решење.

Председник. Кад је г. Мостић казао, он није рекао да дамо без збора, него да дамо све што можемо по закону.

М. Мостић. Ја сам казао да ми решимо онолико, колико можемо. Ми можемо (по закону) да решимо да немамо против тога ништа, и наређујемо председништву, да све што по закону треба учини, да би се то земљиште могло дати. Г. председник, кад има такво решење, ако му треба збор, нека га зове, а ако тај збор не да — на част му, а ја не могу никако гласати, да се ради науке, па и ради наших варошких интереса, не да толико парче земљишта, колико им потребује.

П. Видаковић. Требало би да покушамо трампу, па држава, ако нема шта да у трампу даде, онда да се изнесе пред збор. Општина београдска за ово неко време од како сам ја одборник по често добија од државе, да јој треба ово и оно. Ми имамо врло велике потребе, сарамерно према нашим приходима веће него и држава, јер она може да нађе и с друге стране, а ми имамо само у овој општини. Наше финансије нису баш у најбољем стању... од куда ћемо да их поправимо? Нама ће у скором времену требати да помажемо основне школе такође за просвету. Ако збор реши, ми би могли да продамо наше плацеве те да подигнемо школе, које су нам тако нужне. За то немојмо да растурамо своје имање; треба и овде да покушамо трампу, јер и ми који предлажемо трампу нисмо противни жртвовати за науку, по што тим самим пристанком на трампу да држави за науку дамо потребно место за опсерваторијум, које је — место — са свију страна отворено, коме равна држава нема у свом притежању овди у Београду, ми много жртвујемо, што је и достојно.

М. Мостић. И за трампу тако исто треба збор, јер је и трампа то исто што и отуђивање. Збор и ту треба да да свој глас. Та контрола треба да постоји, јер ми можемо трампити неко земљиште од 500 ₪ за друго од 5000 ₪. Ми можемо извршити трампу са своје стране, али држава не може.

Председник. Код приватних људи може се и претпо-ставити да би се могле догодити удјурме; али овде је трампа између општине и државе. (Вичу: да гласамо). Онда ћемо да гласамо овако: ко је за предлог г. Мостића да се уступи без трампе, тај ће казати за; а ко је за то да се покуша трампа, тај ће казати против?

М. Мостић. Ко гласа за, тај гласа, да се да без трампе, ако то збор усвоји.

Б. Новиковић. И ако се реши да се да у трампу, ошет то не може да се сврши без збора.

Св. Боторић. Ја мислим, суд и одбор баш и ако не морају, па ипак треба да саслушају збор, у тако важном питању. Кад збор сазна да је и одбор за трампу, без сумње ће одобрити.

М. Мостић. На сваки начин, кад збору буде саопштено да је и одбор против онда ће и збор бити против, јер јми овде представљамо збор. Али кад ми решимо да дамо, онда ће и збор свакако то решити; а, ако збор каже да не да, онда ће моћи кућама, јер то значи неповерење да штитимо интересе општинске.

Ми овде представљамо општину. Ми смо један пут писали министарству, да смо вољни да му уступимо тражено земљиште, само да нам се каже: где се и колико тражи? Сад ви ошете да решите, да се покуша може ли што да се добије у замену. Е онда какву жртву приносимо ми?

К. Црногорац. Узмимо ultima ratio да збор гласа и каже „не дамо“ Али узмимо случај да држава не да „Пашин чајир“, онда како стоји одбор према држави? Излази оно што је г. Мостић казао.

Председник. Изволите, господо, чути писмо које смо писали г. министру.

(Секретар прочита).

М. Ђорђевић. Излишно је о овој ствари говорити више. Овде нема ни једног, који би био за то, да се не да. Било да дамо у својину, било у трампу, ми то не можемо без збора. Нека се сазове збор, па он нека реши оће ли се дати или неће?

П. Видаковић. За што та комисија није нашла згодно земљиште, које ће то да замени? Ја мислим, да је та комисија, која је ишла на лице места, требала да промисли и о земљишту, које ће од државе да тражи у замену. С тога кажемо, да је извештај комисијски непотпун.

М. Ђорђевић. Комисија није то могла урадити, док држава не каже да пристаје да трампи.

Председник. Изволте чути, шта је г. министар одговорио на наше писмо.

(Секретар прочита).

П. Видаковић. Ја бих молио да се усвоји, да комисија сврши свој рад до краја и да прегледа земљиште, које ће нам држава дати.

М. Ђорђевић. Најпре треба да се рашчисти питање: да ли је држава вољна за трампу или није, па тек да се даље ради.

М. Мостић. Ако покушамо трампу, две су могућности: или ће министар пристати на трампу, или ће казати да не пристаје. Ја вас питам, ако министар каже да не пристаје на трампу, да ли има овде икога од вас овде, који ће казати, да не да. Онда шта ће изаћи? Покушали смо трампу, па, кад се није могло, дали смо и без трампе и тиме показали да нисмо баш предузетљиви према науци. Боље је да скинемо капу па да кажемо: ево ти брате, па ради како знаш.

М. Маринковић. Овде г. Мостић износи што ће министар одговорити. Ми се овде не можемо упуштати у то, шта ће министар одговорити. Ми радимо како ми мислимо да је добро. Ако нам не испадне за руком, ми ошет нисмо понижени, ми не отимамо ништа и никога не вређамо.

Председник. Ја мислим, да ћемо то кроз 8 дана свршити.

М. Мостић. Изволте. Али ја вам проричем да ћемо ми то ипак дати.

П. Видаковић. Ми имамо то парче земљишта од кога имамо нешто користи, а оно је потребно држави. Држава

пак има Пашин чајир, који јој је непотребан, а од кога земљишта вуче 60 дуката годишње кирџе, што иде у општу државну касу. Ми, сама општина београдска, дајемо целој земљи — свима општинама — а међу тим од ње државе — не добијемо ништа у замену. То није право.

М. Мостић. Ми морамо општинске интересе, или потпуно да заступимо или никако; погађања ту нема. Треба то земљиште, или да дамо бадава или да тражимо онолико, колико оно вреди. Г Видаковић рачуна колико вреди то земљиште, али он треба да води рачуна и о томе колико вреди за целу земљу, да има такав један завод.

К. Главинић. Из ближег сазнања да вам кажем ово: од тога да ли ће општина да да то земљиште на уживање или други који начин, зависи: да ли ће се за годину дана или две подићи та опсерваторија? јер због земљишта је све до сада подизање опсерваторије одгађано.

П. Видаковић. Ми кажемо дајемо и баш то земљиште које је науци потребно, и коме равна држава нема овди у Београду, али да нам цела земља — држава — да што год у замену. Општина београдска је на месту, те чим што за треба држави, одмах вичу: дај општини.

Председник. Ако се усвоји оно што г. Видаковић каже, ја ћу добити одговор за 8 — 10 дана.

Молим вас, господо, да решимо ову ствар. Ко је за то да се речено земљиште уступи без трампе, казаће „за“, а ко је за то, да се покуша трампити, казаће „против“.

Гласали су „за“.

г. Б. Новаковић, М. Марковић, М. Мостић, Н. Михајловић, М. Јосимовић, К. Главинић, М. Борђевић и К. Црногорац.

„Против“ су гласали:

М. Велизарић, М. Јанковић, М. Степановић, К. Петровић, Д. Наумовић, Св. Боторић, М. Маринковић, М. Леко, Ј. Илић и Гл. Јосиповић.

Председник. Гласало је 8 за, а 14 против. Дакле решење је да се покуша трампити.

Извод'те издати још неколико уверења о владању имовном стању окривљеника (прочитана дотична акта).

Састанак је овај трајао до 7 и по часова у вече.

СЛИКЕ СА ДАЛЕКОГ ИСТОКА!

(Из белешкица једног Пожаревљанина)

II.

Владивосток.

Варош Владивосток, та тихо-океанска лука, лежи у заливу „Златног Рога“, северо-источно од Амурског залива у који утиче бродопловна река *Суј-Фун*. Сви бродови и пароброди, како трговачки тако и убојни, стају у воде „Златног Рога“, који је дугачак шест а широк једну и по врсту, и подељен у четири дела. У први део смештају се трговачке лађе, у други ратне (тихо-океанска ескадра), у трећи сибирска флота, а у четврти стране убојне лађе, које се обично увраћају тамо месеца Јула, када у Китају и Јапану владају највеће врућине.

Владивосток постоји тек од пре осамнајест година, јер пре није тамо било ни једне кућице. Лука је пренешена из Николајејевског, са ушћа реке Амура, пре дванајест година, од када се и варош почела нагло дизати. Владивосток има сада већ доста двокатних, па и трокатних, кућа које су на обали морској подигнуте и на море врло леп изглед дају. Осим државних зграда вредно је споменути касарну I-ог Источно-Сибирског стрељачког батаљона, која лежи с леве стране залива, на предгорју „Голдобин“; па онда касарну владивосточке тешке батерије, подигнуте на десној страни залива, као и најновије здање *Механички завод*, браварско столарски, с пловеним доком за оправку пароброда. Најзад, 20 гвоздених магацина за провијант и материјал пароброда сибирске *убојне флотиле*, уз осамнајест зграда за матрозе Источно-Сибирског екипажа.

Варош се протеже на 6 врста дуж самог залива. Броји две мале цркве, а сала довршује и трећу, *Успенски собор*. Од школа има једну мушку нижу гимназију са 6 разреда, женски институт са 5 разреда, женску основну школу за сиротну децу, коју издржавају грађани и добротворна друштва, и најзад мушку основну школу за децу, мрнарне и војнике која се зове *Екипажна школа*. Од државних надлештава ту је Градска управа (општина), Окружни Суд, Управа обласне војске, и Под-адмиралитет са својим штабом.

Сталних становника има око 8000 душа; а сем тога има 1200 Китајаца (Хинеза) и Манџура, 1500 Јапанаца, 1700 Корејаца, 40 Немаца, а притом Француза, Американаца, Талијана, Грка и Срба који се дају на прете избројати.

Војске има 2 батаљона пешадије, 1 батерија опсадне и 1 батерија лаке артиљерије, 200 Козака, 1 чета пионира и један флотски Екипаж од 1200 матроза са војном музиком.

Већих трговачких кућа има у Владивостоку до 15 и две банкарске радње од којих је једна руска а друга немачка из Хамбурга. Остале ситније радње и трговине у рукама су Китајаца и Манџура. Сем ових има још 5—6 китајских и 3 јапанске куће са добрим капиталом.

Сточарство и ратарство врло је слабо у овом крају света. Земља се обрађује у околини Владивостока, а стока дотерује из Манџурије и Кореје — по највише из манџурског пограничног града Хун — чун. Зеље доноси се са острва које је одма преко од Владивостока и зове се „Руско острво“ и које тамо обрађују Китајци.

Фабрика, и у опште индустрије, може се рећи да нема — ван ако се то може рећи за оних 5 стругара, 4 парна млина, и две пиваре.

Али у јесен се доноси многа и лепа дивљач на пијаци, као, на пример, срна, јелен и фазани. Фазани

се цене пар 25 копјека (три гроша) а фунта срнег или јеленског меса 5—10 копјека! Него, зими се доносе на продају и *тигрови*! то јест њихове коже! а плаћају од 20 до 50 рубаља! Шуме има доста, како за грађевине тако и за огрев, и дрва су врло јевтина.

Сва роба, колонијална, мануфатурна и галантеријска, довози се из Русије морем преко Сујецког канала, односно, из Марсеља, Хамбурга па и саме Инглеске. Угаљ, се довози, са острва *Сахалина*, на коме раде робијаша. Број трговачких бродова, који у Владивосток долазе, расте из године у годину.

Увоз је, међу тим, већи од извоза, јер готово све што се из овога краја у свет шаље своди се на коже дивљих зверова, на слану рибу, и рокове од јелена.

За Русију, као државу и царевину, Владивосток је од огромне и још неоцењене важности. Војнички, то је жива стража и главна стратегијска тачка њена на далеком Истоку. Он је и операцијона основа њена у водама Тихо-Океана, као што је котва крајње — источној морској трговини са многољудним Китајем, Јапаном, па и самом Инђијом. Али ће се важност Владивостока још боље моћи уочити кад се она погледа у зраку* будућности који му свиће Владивостоку је суђено да буде прва, односно последња, станица оне циновске *жељезне пруге* која ће везати Русију, а преко ње и Јевропу, са обалама Тихог Океана. *Инџинири су већ ту*, који, са његова краја, имају почети трасирање жељезнице. Сумње нема да ће Владивосток, који је и овако брзо порастао, добити само нова полета од дана кад се на његова прибрежја буде стизало из Петрограда за 12 или 13 дана, у место неких десет недеља који данас требају поштанским колима....

Видели смо да је он — и овако иза божијих леђа, далеко и од Русије и од Јевропе — и жив и напредан; али заборавили смо да кажемо, да Владивосток уме да буде и сретан и весео! За ово он има да благодари највише лепој дружевној природи и нарави Руса у опште, руске војске на по се. Владивосток је и боравиште сувоземног гарнизона, и уточиште тихо-океанске флоте; и цело лето у њему одјекују пријатни звуци војене музике — и оне на води и оне на суву.

Дакле, ако је живот и на овом попришту модерне цивилизације борба за опстанак, опет он није у Владивостоку ни дуг ни досадан.

Подлистак

ГРАЦИЈАНА.

(Наставак)

На срећу ране не беху тешке. На ногама било је истина неколико болних али не и опасних мехурова. Али за то беше одело сво распарчато и остајаше у рукама при додиру.

Једна баба, која се ту беше десила, зазије јој ране: Путуникова сестра Фијона узјами јој једну своју хаљину, и око поноћи, док је напуштена и тужна свето-Јованска ватра само још слабу црвену светлост од себе давала, и док се од времена на време по која жалоспа варница небу уздизала, узме Путуник један срп — што сељаци носе по кад кад ради одбране — па по што даде девојци чашу вина да попије, пође са њом њеној кући у Ортвиел, неких четири километра од Сен-Етјена.

Месечина као дан праћаше тихе путнике, а пријатан поветарац надимаше и хлађаше топле груди двоје младих. Кад дођоше поред једног дебелог дрвета, Путуник се приближи Грацијани, загледа се у њено лепо лице, и блену у њену таласасту косу. Жмарци га подиђоше као никада, и он се маши да срцу одоле и — у Грацијиној се коси изгуби. Али Грацијана скочи као опарена.

„Да ме ниси дарнуо“ — вићну она колико гњевним толико громким гласом; а, да би уверила Путуника о озбиљности отпора који даје, показа му оштар нож који на месечини засија.

Путуник се трже, замисли, и — Грацијану мирно до куће допрати. Тек, кад су се растајали, примети Путуник неку промену у гласу и тону Грацијанину. Тај глас не беше више ни груб ни оштар, као под оним грмом, него пун неке топлоте и тихе нежности. Више и од тога, Грацијана га испрати у приличном растојању од своје куће; а за тим остаде гледајући за њим — док се то јест кроз месечеве зраке у шуми давао видети. Тада ће сести да слуша кораке који одмицаху у ноћној тишини и полагаано се губљаху. А кад све занем, она се попе на брег, окрете Сент-Етјену, сави руке у недра и оста у том положају све док јој и последњи пламичак оне ватре свето-Јованске, у којој хтеде да изгоре, оку не измаче.

* * *

Грацијана се промени. После Сент-Етјена, и онога што се ш њоме десило, она постаде друга девојка. Путуник је њу избавио донста из ватре свето-јованске, али само да ју баца у огањ — љубави. Грацијана се страшно заљуби у свога избавитеља.

Оно, ваљда се и не зна добро шта је то љубав без кокетерије, шта је то срце простих сељачких девојака. У истини, то је веља и безумна приврженост која уништава сваку другу приврженост, то је неограничена страст која угушује сваку другу страст, дивља веза која спаја две душе у једну. Ах љубави, *прави* љубави, ти божанско осећање, ми смо те и сувише изопачили са нашим модама, нарадама и кокетеријама, нашом лажном цивилизацијом, те да би још могли имати правога појма о ономе што ти можеш и што чиниш!

Грацијанин млин, тако весео и вредан до сад, пре-стаде мало по мало да ради. Млада млинарка сад је убијала

време дугајући по Сент-етјенским шумама и пењући се на високе стене и кршеве само за то да види Путуников завичај.

Она му првом приликом и признаде своју љубав, а признаде ју са оном чистом и простом наивношћу, каква се може наћи једино код кћери села простодушна.

То не учини, из прва, особити какав унепечатак на Путуника, а не учини за то, што он још не могаше да заборави одсјај оног оштрог ножа — који му се показа на светојованској месечини!

Али један пут, имајући намеру да обори једно дрво на земљишту које обрађиваше, испусти из неумешности велику грану на Грацијану и повреди до крви раме младе девојке. Она му у том тренутку причаше баш нешто о *вештицама*, и, у место да јаукне, *продужи* мирно своју повест као да јој се ништа на свету није десило.

Путуник, изненађен и узбуђен толиким, управо, јунаштем једне девојке, приближи јој се баш као оне лапске ноћи. Али у место да му покаже нож, Грацијана му тада пружи руку и — продужи своју причу као да се ништа није ни десило.

Грацијана од тог доба провођаше живот у шуми или у пољу али вазда у друштву Путуникову — и не сањајући колико тине себе веже, а момачко срце осваја.

(Наставиће се)

КЊИЖЕВНИ ОГЛАС.

Ишла из штампе књига,

КАРАКТЕР

НО

САМУИЛУ СМАЈЛСУ

Цена 2 динара.

ПРИВИЛЕГОВАНА НАРОДНА БАНКА КРАЉЕВИНЕ СРБИЈЕ

ПРЕГЛЕД СТАЊА НА ДАН 31. ЈАНУАРА 1889 ГОД.

		Имаовина		Д у г		Сравњење са прош- лим стањем		
Главница				20,000 000	—			
Акције		20,000.000	—					
Привремене акције				10,000 000	—			
Акционари		7,500.250	—					
Банкноте у тецају у злату		134.450		13,374.180	—	— 3 700	—	
	} приврем. сталне	2,218.760				— 29.160	—	
" " " " сребру		11,020.970				— 387.910	—	
Благајна у звечећем новцу у злату		3,159.300	61			— 312.644	47	
" " " " " сребру		4,048.317	96	7,621.474	39	+ 2.470	31	
Стране вредности и салда страних кореспонд.		413.855	82			— 52.765	91	
Лисница у злату		778.670	30	3,505.919	78	— 33.793	—	
" " сребру		2,727.249	48			— 82.201	94	
Зјамови на државне обвезнице у злату		2,489.671		3,357.902		— 855	—	
" " " " " сребру		868.231				+ 1872	—	
Текући рачуни у домаћим новчан. заводима				1,304.624	91	+ 10.700	95	
Менице за наплату				2.050	08	— 2.139	15	
Кауције				148.480	—			
Полагачи кауција								
Оставе просте				80.600	—	148.480	—	
Остављачи простих остава								
Оставе по текућим рачунима				1,837.072	—	80.600	—	
Остављачи по текућим рачунима						1,837.072	—	
Резервни фонд						58.721	82	
Вредности резервног фонда				22.079	62			
Положене акције српске Народне Банке								
Полагачи акција " " "								
Разни рачуни				167.202	70		+ 19.257	75
Обавезе по текућим рачунима						48.601	66	
				45,547.655	48	45,547.655	48	